

► Nederlands-Ethiopisch adoptiekind vertelt over traumatische jeugd

Toen Betty dood wilde, kreeg ze een bijl van haar adoptievader

De Nederlands-Ethiopische Betty van Brunshot kende een traumatische jeugd in een adoptiegezin. Signalen van misstanden werden niet gezien of gehoord. „De screening is een momentopname. Adoptieouders moeten getoetst blijven worden.”

Tonny van der Mee
Rotterdam

Betty (29) zat onlangs bij haar voetbalclub per ongeluk vast in de kleedkamer. Haar teamgenoten wisten niet dat ze op het toilet zat, gingen naar buiten en deden de deur op slot. „Ik raakte in paniek en werd teruggevoerd in de tijd naar het meisje dat thuis werd opgesloten.”

Ze heeft nog geregeld nachtmerries en sinds de publicatie van haar boek *Mam, ik kan niet meer*, eerder dit jaar, vreest ze represailles van haar adoptieouders. Na haar boek kwam de zaak aan het licht van het Vlaardingse pleegmeisje (10), dat door haar pleegouders ernstig mishandeld en verwaarloosd werd. „Deze dingen gebeuren dagelijks. Ik krijg reacties van pleegkinderen en geadopteerden die zelf ook mishandeld zijn of voor straf werden opgesloten.”

Betty wordt met haar tweelingzus Tizita in 1997 op 2-jarige leeftijd geadopteerd door een Brabants echtpaar. Vanaf dag één is vooral Betty het mikpunt van racistische en denigrerende opmerkingen. „Die bolle is een baasje hoor, maar dat gaan we veranderen”, zegt haar adoptievader in een filmpje. En haar adoptiemoeder: „Die dikste moeten we flink aanpakken.”

Ze noemen Betty ‘vreetvarken’, ‘diklip’, ‘kut-Ethiopiër’ of ‘vuile stronchoop’, beschrijft ze in haar boek. Soms moet ze haar nek tot bloedens toe schrobben om zogenaamd de donkere kleur van haar huid te krijgen. Ze wordt voor de kleinste dingen zwaar gestraft, zoals koekkrumels in haar kamer of kauwgom onder het matras. Soms wordt de twee-

ling opgesloten of buitengesloten. Betty moet van voetbal af als ze na een training net te laat thuiskomt. Als ze bij een vriendin blijft eten, krijgt ze de volgende dag thuis niks.

De straffen worden ook fysiek. Haar adoptiemoeder gooit uit woede een pindakaaspot tegen het hoofd van Tizita. De adoptievader sleurt Betty een keer aan de enkels van de trap af. De ultieme vernedering komt als haar adoptiemoeder de hoofden van de tweeling met een tondeuse kaalscheert, omdat er te veel klitten inzitten.

Liefdeloosheid

Het obsessieve controlegedrag van haar adoptiemoeder is verstikkend, de liefdeloosheid pijnlijk. „Ik kreeg nooit een knuffel of een kus. Op verjaardagen gaf mijn adoptievader alleen een handdruk.”

Het stel neemt daarnaast vier pleegkinderen op, van wie sommigen ook slachtoffer zijn van fysiek en psychisch geweld. „Mijn adoptiemoeder zei vaak dat ze het niet trok met al die kinderen. Maar elke keer kwam er een pleegkind bij. Ze hadden een financieel belang. Ze zeiden dat ze spijt hadden van de adoptie. Aan ons verdienen ze niks, terwijl pleegkinderen geld opleverden.”

Desondanks blijft Betty loyaal. „Ik was vooral boos op mezelf en wilde mijn adoptieouders *pleasen*. Ze konden zelf geen kinderen krijgen en hadden veel betaald voor de adoptie. Ik wilde laten zien dat ik hen wél leuk vond. Zelfs

het kaalscheren kon ik begrijpen. Ze had me immers al drie keer gewaarschuwd voor klitten.”

Betty verstopt haar pijn achter een glimlach en humor. Het gevoel van eenzaamheid en leegte vertrouwt ze alleen gedichten in een schriftje toe. Op een GGD-formulier schrijft Betty dat ze zich thuis onveilig voelt. Maar haar adoptieouders ontdekken het voor ze het op school kan inleveren.

Betty snijdt zichzelf met scheermesjes. Als ze een keer zegt dat ze niet verder wil leven, geeft haar adoptievader haar demonstratief een hakbijl. In het bijzijn van de andere kinderen wordt ze aangemoedigd er een eind aan te maken.

Met hulp van de zoon van de adoptiemoeder en een familielid loopt ze op haar 16de weg. Tizita volgt twee weken later. „Mijn vlucht voelde als verraad, maar ik wilde niet dood. Als ik niet gevlucht was, was het met mij misschien net zo afgelopen als met het Vlaardingse pleegmeisje.”

Steeds als een pleegzorgmedewerker langskwam, speelden de ouders mooi weer. „Naar buiten toe werd het perfecte plaatje voorgeschoteld. Iedereen in het dorp bejubelde mijn adoptiemoeder. Ze ging naar de kerk, had met iedereen contact en bakte koekjes voor school.”

Toch had de buitenwereld signalen kunnen oppikken, denkt Betty. Met haar boek wil Betty mensen en instanties de ogen openen. De scree-

▲ **Betty van Brunshot heeft nog geregeld nachtmerries over mishandelingen en vreest represailles van haar adoptieouders.** FOTO ARIE KIEVIT

“**Ik kreeg nooit een knuffel of een kus. Op verjaardagen gaf mijn adoptievader alleen een handdruk**”

– Betty van Brunshot, adoptiekind

ning van adoptie- en pleegouders moet beter en misstanden zouden eerder gesignaleerd moeten worden. „Mijn ouders hadden nooit mogen adopteren. De screening is een momentopname. Er moet voortdurend getoetst worden.”

Betty heeft therapie gehad, werkt als kwaliteitsverpleegkundige en gaf gastlessen over kindermishandeling aan mbo-studenten, de politie en jeugdzorginstanties. „Mijn adoptieouders kán en wil ik niet meer zien.” De adoptiemoeder van Betty wil het boek niet lezen, maar kent de inhoud. Ze ontkent opsluiting en racistische opmerkingen. „In het dorp werden ze wel gepest en gediscrimineerd, maar niet door ons. Met het kaalscheren waren ze het eens.” Ze heeft spijt van de adoptie en erkent dat ze hulp had moeten inschakelen van jeugdzorg. „Ik heb inderdaad een pindakaaspot door de kamer gegooid. Dat had ik niet moeten doen. En ik heb Betty een keer een klap op de wang gegeven. De incidenten met de hakbijl of de stoel kan ik me niet herinneren. De helft van wat in het boek staat klopt niet of is verdraaid.”

Jeugdbescherming Gelderland en pleegzorgorganisatie Entrea Lindenhout kunnen vanwege de privacy geen inhoudelijke reactie geven.

■ Loopt u zelf rond met gedachten over zelfdoding? Praat erover. Neem contact op met 113 Zelfmoordpreventie

◀ **De geadopteerde Ethiopische tweeling Betty en Tizita van Brunshot.** PRIVÉFOTO